

[Clausager.]

slag afblæst. Det har gjort sin Nytte, det er et Agitationsforslag, men naar man kan faa Pengene paa anden Maade, saa vil man godt forhandle. Det er dog en god Ting, at vi er kommet saa vidt.

Finansministeren siger, at det kan ikke være et udemokratisk Forslag, thi det at tage flere Penge fra dem, der har mere end andre, kan ikke være udemokratisk. Jo, det kan det saamænd godt. Hvis man engang er kommet ind paa Skatteregler, der over for Skatteyderne er rimelige lige fra Bunden og op til Toppen, saa er det en udemokratisk Skattepolitik at lave en Særskat, skære et Afsnit ud af Befolkningen og sige: De Folk der skal bære denne Særskat alene. Det er udemokratisk. Jeg kan ogsaa minde Finansministeren om, at hans Kollega, den nuværende Undervisningsminister, for 20 Aar siden udtalte, at det var en uheldig og farlig Fremgangsmaade over for Befolkningen.

Hvad Merindkomstskatten angaar, sagde jeg udtrykkelig, at der godt kan klæbe praktiske Mangler derved. Naar Ministeren nu nævner, at man kan tænke sig, at en Mand med 100 000 Kr. i Indkomst kommer til at give mindre i Skat end en Mand med 80 000 Kr. i Indkomst (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Det sagde jeg ikke). Det kan tænkes, at en Mand med 100 000 Kr.'s Indkomst kan komme til at slippe billigere end en Mand med en mindre Indkomst, naar denne har haft en Stigning i Indkomsten. Og hvis det nu er ved Statsforanstaltninger eller ved særlige Begunstigelser, at denne Mand med de 80 000 Kr. har faaet sin Indtægt sat op, medens noget saadant ikke er Tilfældet med Hensyn til den anden, saa siger jeg: Det er demokratisk at tage mere Skat af denne Mand med den mindre Indkomst, naar han kan skrive en Del af sin Indkomst paa Statsforanstaltningernes Konto. Ministeren takkede mig, fordi jeg havde givet Anvisning paa en Skattekilde, som han ikke havde bemærket. Ja, det er jo rart nok, om vi nu kunde finde en anden Skattekilde, men skal vi saa alligevel have dette Forslag til næste Aar eller om et halvt Aar? (*Chr. Hansen*: Det vides ikke). Nej, det vides ikke, men hvis Forslaget kommer igen, saa bryder jeg mig virkelig ikke om at være med til at søge at faa den Beskatningsmaade, der omhandles deri, erstattet med en anden mere fornuftig Beskatning.

Saa angaaende dette med at vende Blikket mod Statskassen! Ministeren var brøsthølden over at høre, at denne Regering og dens Partier, især det ene Parti — Socialdemokratiet er dog vistnok værre end

Det radikale Venstre —, har lært Befolkningen at vende Blikket mod Statskassen. Finansministeren vilde antyde, at det var Landbruget, der var bedst til at vende Blikket mod Statskassen. Mon dog? Det kan ikke være Tvivl underkastet, at Socialdemokratiet gennem hele sin Politik og Virkemaade har søgt at vende Befolkningens Blik mod Statskassen. Og hvad de Landboreformer angaar, vi har faaet, saa ved Ministeren lige saa godt som jeg, at der ydes ikke meget direkte Tilskud fra Statskassen i Anledning af dem. Det er simpelt hen en Forhøjelse af Varepriserne, der er sket, en Forhøjelse, som Forbrugerne kommer til at betale, og denne Forhøjelse naar dog ikke paa langt nær op til det, de burde betale.

Jeg vil ogsaa minde om, at Landbrugsministeren stod her paa denne Talerstol den 9. December og gjorde op, hvor latterlig lave Landbrugets Priser var: 7 Kr. 68 Øre for Korn, 18 til 20 Øre pr. kg Slagtekvæg, levende Vægt, Smørret var ogsaa langt nede og saa fremdeles. Det var nødvendigt at gøre noget. Og der er gjort noget, uden at man har angrebet Statskassen. Maa vi da ikke være fri for denne Tale om, at Landbrugets Blik er vendt mod Statskassen! Landbruget malker ikke Statskassen, tværtimod, Landbruget gavner Statskassen, gavner det danske Samfund i allerhøjeste Grad.

Vi har heller ikke glemt, hvor vanskeligt det var at faa Regeringen med, hvordan man maatte slæbe dette Ministerium med til nogenlunde anstændige Landboreformer. Da Forslaget fra Landbokommissionen fremkom, var der i alle Partier Enighed om at bøje sig mod hinanden. Men da Sagen naaede her til Rigsdagen, skulde Forslagets Gennemførelse koste 18 Mill. Kr. til de arbejdsløse. Vilde man ikke give det, kunde man heller ikke faa Landboreformerne. Til Trods for, at 4 Partier og Husmandsforeningernes og Landboforeningernes Repræsentanter var blevet enige om Reformen, der ikke krævede Penge ud af Statskassen, kostede det 18 Mill. Kr. at faa dem gennemført! Jo, vi ved nok, hvad denne Regering er værd over for Landbruget.

Ministerens spørger, om det er nødvendigt nu at tale om Landbrugets Skatter i Forbindelse med Tjenestemændenes Forhold. Ja, det synes jeg, det er. Man er gaaet uden for Reglerne med Hensyn til Tjenestemændene, og saa spørger jeg: Kunde der ikke være Grund til at gaa uden for Reglerne med Hensyn til den faste Beskatning af Landbruget? Jeg rejser det Spørgsmaal, hvad der er mest nødvendigt og